

Μπορεί η κυβέρνηση να υπερηφανεύεται για πρωτογενές πλεόνασμα όμως η πραγματικότητα που βιώνουμε καθημερινά είναι άλλη: Εξαθλίωση, πείνα, ψάξιμο για φαγητό στα σκουπίδια, σπίτια χωρίς ρεύμα, παιδιά που λιποθυμούν από ασιτία στα σχολεία, άνθρωποι που πεθαίνουν από το κρύο ή στην προσπάθειά τους να ζεσταθούν, όλο και πιο συχνή η είδηση της αυτοκτονίας για οικονομικούς λόγους. Ο κόσμος της δουλειάς αντιμετωπίζει καθημερινά το πρόβλημα της επιβίωσης. Τίποτα δεν είναι δεδομένο στην σύγχρονη Ελλάδα του μνημονίου. Τα νοσοκομεία και τα ασφαλιστικά ταμεία είναι χρεοκοπημένα και το δικαίωμα στην υγεία, την ασφάλιση, τη στέγη και την παιδεία υποθηκευμένο. Οι υπέρτατες αξίες σήμερα είναι η διάσωση του τραπεζικού τομέα, η αποπληρωμή των δανειστών, η παραμονή στο ευρώ και την ΕΕ, η “ανταγωνιστικότητα”, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει φωτιά και ατσάλι για την ζωή των εργαζόμενων και την μεγάλη πλειοψηφία του λαού. Τέσσερα χρόνια διακυβέρνησης μετά την είσοδο της χώρας στον μηχανισμό “υποστήριξης” της ΕΕ και του ΔΝΤ και

εμείς οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι της πόλης μας πληρώνουμε μία κρίση την οποία δεν δημιουργήσαμε... Μια κρίση ενός άδικου και εκμεταλλευτικού συστήματος που προσπαθεί να διασώσει τα κέρδη του «πίνοντας το αίμα» του λαού.

«Πεδίο βολής» και οι δήμοι

Η παραπάνω πολιτική υλοποιείται σε κάθε πόλη, σε κάθε δήμο, σε κάθε γειτονιά. Κυρίαρχο ρόλο σε αυτό έχουν οι Δήμοι, ειδικά μετά την αντιδραστική μεταρρύθμιση του «Προγράμματος Καλλικράτη». Ο «Καλλικράτης» στα τρία χρόνια εφαρμογής του αποδείχτηκε ότι αποτελεί βασικό μοχλό εφαρμογής των πολιτικών των μνημονίων και μετατροπής των ΟΤΑ σε τοπικό κράτος, έκφραση του κεντρικού κράτους και του σχεδιασμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αφαιρώντας και το τελευταίο «φύλλο συκής» από κάθε έννοια αυτοτέλειας και αυτοδιοίκησης. Ο περιορισμός και ο έλεγχος της χρηματοδότησης των ΟΤΑ στο γενικότερο πλαίσιο της «δημοσιονομικής προσαρμογής», με την πολιτική του ισοσκελισμένου προϋπολογισμού και το ανώτατο όριο δαπανών, ακυρώνει κάθε δυνατότητα άσκησης κοινωνικής πολιτικής, καταργεί προνοιακές δομές, εκτινάσσει τη δημοτική φορομνηξία, υποβαθμίζει και ιδιωτικοποιεί κάθε κοινωνική υπηρεσία και επιβάλλει ένα νέο μοντέλο εργασιακών σχέσεων καταργώντας μόνιμες θέσεις εργασίας στους ΟΤΑ και προσλαμβάνοντας μέσω ΕΣΠΑ με χαρτζιλίκι. Την ίδια ακριβώς πολιτική ακολουθεί και ο δήμος Χαϊδαρίου με χαρακτηριστικά παραδείγματα την προώθηση της ιδιωτικοποίησης και το κλείσιμο των παιδικών σταθμών, του κολυμβητηρίου και του πνευματικού κέντρου που δόθηκαν σε ΚΟΙΝΣΕΠ, την απόλυση εργαζομένων και την καταστρατήγηση των εργασιακών δικαιωμάτων στους ΟΤΑ.

Υπάρχει άλλος δρόμος, ο δρόμος του αγώνα

Στο πλαίσιο αυτό γίνεται πιο καθαρό από ποτέ ότι τίποτα δεν χαρίζεται, όλα κατακτιούνται. Εάν παραμείνουμε απαθείς ο καθένας και η καθεμία στον «καναπέ» του, στην ατομική προσπάθεια διάσωσης ή ακόμα χειρότερα στην απόγνωση, τα πράγματα θα πάνε χειρότερα. Η ελπίδα δεν βρίσκεται σε κανένα υποψήφιο δήμαρχο που υπόσχεται ότι μπορεί να διαχειριστεί την κατάσταση καλύτερα, σε κανένα κόμμα που υπόσχεται ότι μέσω της κυβερνητικής διαχείρισης, χωρίς ρήξη και αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ, χωρίς διαγραφή του χρέους και αντικαπιταλιστική πάλη μπορεί να ανατραπεί αυτή η κατάσταση. Η ελπίδα βρίσκεται στη συγκρότηση ενός μαχόμενου λαϊκού κινήματος στην πόλη κόντρα σε λογικές διαχείρισης, στην αυτοοργάνωση του λαού σε δικά του όργανα επιβολής της λαϊκής θέλησης ανταγωνιστικά προς το δήμο (λαϊκές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι), στην ανάπτυξη της ταξικής εργατικής αλληλεγγύης ενάντια στη φιλανθρωπία και την εκμετάλλευση της φτώχειας, κόντρα στους τοπικούς εκπροσώπους των μνημονίων, που το μόνο πια που προτείνουν είναι το

μοίρασμα της φτώχειας.

Σήμερα, είναι αναγκαίο όλοι όσοι συνειδητοποιούμε όχι μόνο ότι «δεν πάει άλλο» αλλά ότι πρέπει και μπορεί «να πάει αλλιώς», όλοι όσοι θέλουμε να αγωνιστούμε για τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα ενάντια στο μαύρο μέτωπο κυβέρνησης – δημοτικών αρχών – ΕΕ – ΔΝΤ, όσοι συναντηθήκαμε στους δρόμους και τις πλατείες του αγώνα ενάντια στα μνημόνια, στη φασιστική απειλή, στα χαράτσια, στο ξεπούλημα των δημοτικών δομών και των ελεύθερων χώρων, όσοι αναζητούμε μια άλλη λεύτερη πολιτιστική δημιουργία που να αναδεικνύει τη δημιουργικότητα και την περηφάνια του κόσμου της δουλειάς, να κάνουμε ένα βήμα μπροστά για να ανοίξει η συζήτηση για έναν άλλο δρόμο, των μικρών μαχών και των μεγάλων ανατροπών.

Θέλουμε να απευθύνουμε ένα ανοιχτό, ειλικρινές, ενωτικό κάλεσμα για τη συγκρότηση μιας κίνησης-πόλης στο Χαϊδάρι με αγωνιστικά, αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά, που θα παρέμβει σε όλα τα κρίσιμα μέτωπα στο δήμο μας, που θα είναι σε θέση να συνδέσει το τοπικό με το κεντρικό, το ειδικό με το γενικό, την αντιπαράθεση με το συγκεκριμένο κάθε φορά μέτωπο με τη συνολική πάλη του λαού ενάντια στα μνημόνια – ΕΕ – ΟΝΕ – ΔΝΤ. Μιας κίνησης που θα εμπλέκεται με όλες τις γνήσιες μορφές που λαμβάνει η κοινωνική δυναμική, συμβάλλοντας όμως στη μάχιμη έκφρασή τους. Απευθυνόμαστε σε οργανωμένους και ανένταχτους αγωνιστές, σε όλους τους κατοίκους της γειτονιάς μας που βιώνουν καθημερινά το κίνδυνο της ανεργίας, βλέπουν το μεροκάματό τους να λιγοστεύει ακόμη πιο πολύ, αγωνιούν για το παρόν και το μέλλον των παιδιών τους και θέλουν να παλέψουν για μια άλλη κοινωνία, την κοινωνία των αναγκών μας.

Καλούμε σε ισότιμο διάλογο όλους όσους επιθυμούν να συμβάλλουν σε αυτή την προσπάθεια, να συμμετέχουν με τις προτάσεις και τις ιδέες τους, προκειμένου αυτό το εγχείρημα να αποκτήσει την πιο μαζική, δημοκρατική, αγωνιστική και ανατρεπτική φυσιογνωμία.

Ανοιχτή Συζήτηση

ΣΑΒΒΑΤΟ 8 ΜΑΡΤΙΟΥ- 6μμ

ΚΑΠΗ ΔΑΣΟΥΣ ΧΑΪΔΑΡΙΟΥ, ΖΑΠΠΑ 4